ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 17ης Μαΐου 2001 *

Στην υπόθεση C-449/98 P,

International Express Carriers Conference (IECC), με έδρα τη Γενεύη (Ελβετία), εκπροσωπούμενη από τους E. Morgan de Rivery, J. Derenne και M. Cunningham, avocats, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

αναιρεσείουσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 16 Σεπτεμβρίου 1998 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο πενταμελές τμήμα) στην υπόθεση T-110/95, IECC κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. II-3605), και με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι

η **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπούμενη από τον K. Wiedner, επικουρούμενο από τον N. Forwood, QC, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

η **La Poste,** εκπροσωπούμενη από τον H. Lehman, avocat, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

το **Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας,**

και

η **The Post Office,**

παρεμβαίνοντες πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, A. La Pergola και M. Wathelet, προέδρους τμήματος, J.-P. Puissochet, P. Jann, L. Sevón, N. Colneric, S. von Bahr και C. W. A. Timmermans (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer
γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, προϊσταμένη τμήματος,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις της International Express Carriers Conference (IECC), εκπροσωπούμενης από τους E. Morgan de Rivery, J. Derenne

και M. Cunningham, της Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τον K. Wiedner, επικουρούμενο από τον C. Quigley, barrister, και της La Poste, εκπροσωπούμενης από τον C. Massa, avocat, κατά τη συνεδρίαση της 14ης Νοεμβρίου 2000,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 11ης Ιανουαρίου 2001,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 8 Δεκεμβρίου 1998, η International Express Carriers Conference (στο εξής: IECC) άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 16 Σεπτεμβρίου 1998 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-110/95, IECC κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. II-3605, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία απορρίφθηκε ως αβάσιμη η προσφυγή ακυρώσεως που άσκησε η IECC κατά της αποφάσεως της Επιτροπής, της 17ης Φεβρουαρίου 1995, περί απορρίψεως της καταγγελίας της IECC σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 81 ΕΚ) επί της συμφωνίας CEPT (στο εξής: επίδικη απόφαση).

Το ιστορικό της διαφοράς

2 Η IECC είναι οργάνωση εκπροσωπούσα τα συμφέροντα ορισμένων επιχειρήσεων που παρέχουν υπηρεσίες κατεπείγοντος ταχυδρομείου. Τα μέλη της, ιδιώτες επι-

χειρηματίες, παρέχουν, μεταξύ άλλων, τις καλούμενες υπηρεσίες «αναταχυδρομήσεως», συνιστάμενες στη μεταφορά ταχυδρομικού υλικού προελεύσεως μιας χώρας Α προς το έδαφος μιας χώρας Β προκειμένου να κατατεθεί στον εκεί τοπικό δημόσιο ταχυδρομικό φορέα (στο εξής: ΔΤΦ) για να προωθηθεί τελικώς από αυτόν στο έδαφός του (αναταχυδρόμηση αποκαλούμενη «ΑΒΒ») ή προς τη χώρα Α (αναταχυδρόμηση αποκαλούμενη «ΑΒΑ») ή Γ (αναταχυδρόμηση αποκαλούμενη «ΑΒΓ»).

3 Χάρη στην αναταχυδρόμηση, σημαντικοί αποστολείς διασυνοριακού ταχυδρομείου μπορούν να επιλέγουν την εθνική ταχυδρομική διοίκηση ή τις εθνικές ταχυδρομικές διοικήσεις που παρέχουν την καλύτερη υπηρεσία στη συμφερότερη τιμή για τη διανομή του διασυνοριακού ταχυδρομείου. Έπεται ότι, μέσω των ιδιωτών επιχειρηματιών, η αναταχυδρόμηση περιάγει σε κατάσταση ανταγωνισμού τους ΔΤΦ όσον αφορά τη διανομή του διεθνούς ταχυδρομείου.

4 Στις 13 Ιουλίου 1988 η IECC υπέβαλε στην Επιτροπή καταγγελία δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25).

5 Η καταγγελία περιελάμβανε δύο σκέλη στηριζόμενα, το μεν πρώτο, στο άρθρο 85 της Συνθήκης ΕΚ, το δε δεύτερο, στο άρθρο 86 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 82 ΕΚ). Με το πρώτο σκέλος της καταγγελίας της, το μόνο που είναι λυσιτελές στο πλαίσιο της παρούσας αναιρέσεως, η IECC ισχυρίστηκε ότι ορισμένοι ΔΤΦ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και τρίτων χωρών είχαν συνάψει στη Βέρνη τον Οκτώβριο του 1987 συμφωνία περί καθορισμού των τιμών αφορώσα τα καταληκτικά τέλη, επονομαζόμενη «συμφωνία CEPT».

6 Η IECC διευκρίνισε ακριβέστερα ότι τον Απρίλιο του 1987 μεγάλος αριθμός ΔΤΦ της Κοινότητας εξέτασε, στα πλαίσια συσκέψεως που πραγματοποιήθηκε στο

Ηνωμένο Βασίλειο, τη σκοπιμότητα της υιοθετήσεως κοινής πολιτικής για την αντιμετώπιση του ανταγωνισμού εκ μέρους των ιδιωτικών εταιριών που προσέφεραν υπηρεσίες αναταχυδρομήσεως. Μια ομάδα εργασίας που συγκροτήθηκε στα πλαίσια της ευρωπαϊκής συνδιασκέψεως των διοικήσεων ταχυδρομείων και τηλεπικοινωνιών πρότεινε μεταγενέστερα, κατ' ουσίαν, την αύξηση των καταληκτικών τελών, την έκδοση κοινού κώδικα συμπεριφοράς και τη βελτίωση της παρεχόμενης στην πελατεία υπηρεσίας. Τον Οκτώβριο του 1987, η εν λόγω ομάδα εργασίας υιοθέτησε νέο διακανονισμό περί των καταληκτικών τελών, και συγκεκριμένα τη συμφωνία CEPT, προτείνοντας νέο σταθερό συντελεστή, ο οποίος ήταν στην πραγματικότητα ανώτερος του προηγουμένου, χωρίς, πάντως, να απηχεί τις διαφορές ως προς το κόστος διανομής που βαρύνει τις ταχυδρομικές διοικήσεις προορισμού.

7 Οι ΔΤΦ, συμβαλλόμενα μέρη στη συμφωνία CEPT, συμφώνησαν επί της αυξήσεως των συντελεστών των καταληκτικών τελών ύψους 10 % για το 1991, 5 % για το 1992 και εκ νέου 5 % για το 1993. Εν συνεχεία της τελευταίας αυτής αυξήσεως, ο συντελεστής CEPT καθορίστηκε σε 1,491 DTS (droits de tirage spéciaux) [ΕΤΔ (ειδικά τραβηκτικά δικαιώματα)] ανά χιλιόγραμμο και 0,147 DTS ανά αντικείμενο.

8 Η συμφωνία CEPT επί των καταληκτικών τελών παρέμεινε σε ισχύ μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1995.

9 Στις 17 Ιανουαρίου 1995, δεκατέσσερις ΔΤΦ, εκ των οποίων δώδεκα της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, υπέγραψαν, προκειμένου να αντικαταστήσουν τη συμφωνία CEPT του 1987, προκαταρκτική συμφωνία περί των καταληκτικών τελών. Η ως άνω συμφωνία, επονομαζόμενη «συμφωνία REIMS» (σύστημα αμοιβής για τις παραδόσεις διεθνούς ταχυδρομείου μεταξύ δημοσίων φορέων εκμεταλλεύσεως των ταχυδρομικών υπηρεσιών που υποχρεούνται να διασφαλίζουν παγκόσμια υπηρεσία) (στο εξής: προκαταρκτική συμφωνία REIMS), προβλέπει, κατ' ουσίαν, σύστημα, στα πλαίσια του οποίου η ταχυδρομική υπηρεσία του κράτους παραλαβής επιβαρύνει την ταχυδρομική υπηρεσία του κράτους αποστολής με σταθερό συντελεστή του εσωτερικού τιμολογίου της για κάθε ταχυδρομείο που παραλαμβάνει. Η τελική μορφή της συμφωνίας υπογράφηκε στις 13 Δεκεμβρίου 1995 και κοινοποιήθηκε στην Επιτροπή προκειμένου να τύχει της εξαιρέσεως του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης (ΕΕ 1996, C 42, σ. 7). Η συμφωνία τέθηκε σε ισχύ από 1ης Ιανουαρίου 1996.

Η ενώπιον της Επιτροπής διαδικασία και η επίδικη απόφαση

10 Με την από 13 Ιουλίου 1988 καταγγελία της, η IECC κάλεσε, κατ' ουσίαν, την Επιτροπή να εκδώσει απόφαση απαγορεύσεως επιτρέπουσα στους ΔΤΦ, στην πραγματικότητα δε καλώντας τους, να θέσουν τέρμα στα πλεονεκτήματα σε επίπεδο κόστους που συνεπάγεται η αναταχυδρόμηση λόγω του γεγονότος ότι τα καταληκτικά τέλη αποζημιώνουν υπερβολικά πολύ ή υπερβολικά λίγο τις ταχυδρομικές διοικήσεις για το πραγματικό κόστος διανομής του διασυνοριακού ταχυδρομείου, αλλά απαγορεύουσα, παράλληλα, στους ΔΤΦ να περιορίζουν ή να νοθεύουν τον οφειλόμενο στην αναταχυδρόμηση ανταγωνισμό, ο οποίος παρέχει άλλα πλεονεκτήματα σε επίπεδο κόστους ή υπηρεσιών.

11 Οι κατονομαζόμενοι με την καταγγελία της αναιρεσείουσας ΔΤΦ απάντησαν επί των ερωτήσεων της Επιτροπής τον Νοέμβριο του 1988. Κατά το χρονικό διάστημα μεταξύ Ιουνίου 1989 και Φεβρουαρίου 1991 αντηλλάγη ογκώδης αλληλογραφία μεταξύ, αφενός, της IECC και, αφετέρου, διαφόρων υπαλλήλων της Γενικής Διευθύνσεως «Ανταγωνισμός» (ΓΔ IV) της Επιτροπής, καθώς και των γραφείων των επιτρόπων Bangemann και Brittan.

12 Η Επιτροπή πληροφόρησε στις 18 Απριλίου 1991 την IECC ότι «είχε αποφασίσει να κινήσει διαδικασία δυνάμει των διατάξεων του κανονισμού 17 [...] βάσει των άρθρων 85, παράγραφος 1, και 86 της Συνθήκης ΕΚ». Η Επιτροπή πληροφόρησε στις 7 Απριλίου 1993 την IECC ότι στις 5 Απριλίου 1993 είχε εκδώσει ανακοίνωση αιτιάσεων που επρόκειτο να κοινοποιηθεί στους οικείους ΔΤΦ.

13 Η IECC κάλεσε στις 26 Ιουλίου 1994, κατ' εφαρμογή του άρθρου 175 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 232 ΕΚ), την Επιτροπή να της απευθύνει επιστολή, σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού 99/63/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1963, περί των ακροάσεων που προβλέπονται στο άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37), σε περίπτωση κατά την οποία θα έκρινε ότι δεν ήταν αναγκαία η έκδοση αποφάσεως περί απαγορεύσεως έναντι των ΔΤΦ.

14 Η Επιτροπή απηύθυνε στις 23 Σεπτεμβρίου 1994 έγγραφο στην IECC, γνωστοποιώντας την πρόθεσή της να απορρίψει το πρώτο σκέλος της καταγγελίας σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 85 της Συνθήκης επί της συμφωνίας CEPT και καλώντας την IECC να υποβάλει τις παρατηρήσεις της σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού 99/63. Με έγγραφο της 23ης Νοεμβρίου 1994, η IECC κοινοποίησε τις παρατηρήσεις της επί του ως άνω εγγράφου της Επιτροπής, την οποία κάλεσε παράλληλα να λάβει θέση επί της καταγγελίας της.

15 Η Επιτροπή γνωστοποίησε στις 17 Φεβρουαρίου 1995 στην IECC την επίδικη απόφαση, με την οποία απερρίφθη οριστικά η καταγγελία της σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 85 της Συνθήκης επί της συμφωνίας CEPT.

16 Με την επίδικη απόφαση, η Επιτροπή διευκρίνισε:

«5. [...] Η κύρια αντίρρησή μας για το σύστημα των καταληκτικών τελών που καθιερώνει η συμφωνία CEPT του 1987 ήταν ότι το σύστημα αυτό δεν στηριζόταν στις δαπάνες που επιβάρυναν τις ταχυδρομικές υπηρεσίες για τη διεκπεραίωση του εισερχομένου διεθνούς ταχυδρομείου [...]. Κατά συνέπεια, με την ανακοίνωση των αιτιάσεων υπογραμμίστηκε ότι τα τιμολόγια που εισέπρατταν οι ταχυδρομικές υπηρεσίες για τη διεκπεραίωση του εισερχομένου διεθνούς ταχυδρομείου έπρεπε να στηρίζονται στις δαπάνες στις οποίες υποβλήθηκαν οι υπηρεσίες αυτές.

6. Η Επιτροπή δέχθηκε ότι ήταν ενδεχομένως δύσκολο να υπολογισθούν οι εν λόγω δαπάνες επακριβώς και δήλωσε ότι ήταν δυνατόν να θεωρηθεί ότι τα εγχώρια τιμολόγια παρείχαν επαρκείς ενδείξεις συναφώς [...].

[...]

8. [...] Η Επιτροπή ενημερώθηκε για τα στάδια της διαδικασίας που κατέληξαν στο προταθέν σύστημα REIMS. Στις 17 Ιανουαρίου 1995, δεκατέσσερις ΔΤΦ [...] υπέγραψαν προκαταρκτική συμφωνία επί των καταληκτικών τελών, με την προοπτική εφαρμογής από 1ης Ιανουαρίου 1996. Κατά τα πληροφοριακά στοιχεία που παρέσχε ανεπισήμως η International Post Corporation, η προσφάτως υπογραφείσα προκαταρκτική συμφωνία προβλέπει σύστημα κατά το οποίο ο ΔΤΦ του κράτους παραλαβής χρεώνει με ένα σταθερό ποσοστό του εσωτερικού του τιμολογίου για κάθε ταχυδρομικό αντικείμενο που παραλαμβάνεται τον ΔΤΦ του κράτους αποστολής.

9. Η Επιτροπή σημειώνει, επομένως, ότι οι ΔΤΦ καταβάλλουν έντονες προσπάθειες για την εκπόνηση συστήματος νέων τιμολογίων και θεωρεί στο στάδιο αυτό ότι οι συμβαλλόμενοι προσπαθούν να λάβουν υπόψη τις ανησυχίες της Επιτροπής όσον αφορά το δίκαιο του ανταγωνισμού, τις οποίες συμμερίζεσθε με την καταγγελία σας σχετικά με το προηγούμενο σύστημα. Δεν είναι καθόλου πιθανό ότι η συνέχιση της διαδικασίας παραβάσεως σχετικά με το σύστημα CEPT του 1987, το οποίο σύντομα δεν θα ισχύει πλέον, θα κατέληγε σε ευνοϊκότερο για τους πελάτες σας αποτέλεσμα. Πράγματι, το πιθανό αποτέλεσμα μιας αποφάσεως περί απαγορεύσεως θα ήταν απλώς η επιβράδυνση της ριζικής μεταρρυθμίσεως και αναδιαρθρώσεως του συστήματος καταληκτικών τελών που βρίσκονται σε εξέλιξη, ενώ το τροποποιημένο σύστημα επρόκειτο να τεθεί σε εφαρμογή στο εγγύς μέλλον. Υπό το φως της αποφάσεως που εκδόθηκε [...] στην υπόθεση [T-24/90, Automec κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2223], η Επιτροπή φρονεί ότι δεν θα ήταν σύμφωνη προς το κοινοτικό συμφέρον η διάθεση των περιορισμένων πόρων της στην προσπάθεια αντιμετωπίσεως, στο παρόν στάδιο, της πτυχής της καταγγελίας που αφορά τα καταληκτικά τέλη διά της εκδόσεως αποφάσεως περί απαγορεύσεως.

[...]

12. [...] Το σύστημα REIMS φαίνεται εντούτοις να παρέχει, τουλάχιστον για μία μεταβατική περίοδο, εναλλακτικές λύσεις στις προηγούμενες περιοριστικές ρήτρες, οι οποίες προκαλούσαν ανησυχίες στην Επιτροπή. Το σύστημα REIMS διασφαλίζει, μεταξύ άλλων, παρά τις ενδεχόμενες ατέλειες, τη σύνδεση μεταξύ των καταληκτικών τελών και της δομής των εγχωρίων τιμολογίων [...].

13. Αναμφιβόλως η Επιτροπή θα εξετάσει εμπεριστατωμένως το μελλοντικό σύστημα REIMS και την εφαρμογή του σε σχέση με τους κανόνες του ανταγωνισμού. Θα εξετάσει, μεταξύ άλλων, το ζήτημα του κοινοτικού συμφέροντος, τόσον όσον αφορά την ουσία των μεταρρυθμίσεων όσον και τον ρυθμό της θέσεώς τους σε εφαρμογή [...]».

Η ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

17 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 28 Απριλίου 1995 και πρωτοκολλήθηκε υπό τον αριθμό Τ-110/95, η IECC άσκησε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 230 ΕΚ), προσφυγή ακυρώσεως της επίδικης αποφάσεως.

18 Προς στήριξη της προσφυγής της, η IECC προέβαλε έξι λόγους, εκ των οποίων ο μεν τρίτος λόγος ακυρώσεως αρύεται από πλάνη περί το δίκαιο και πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως του κοινοτικού συμφέροντος της υποθέσεως εκ μέρους της Επιτροπής, ο πρώτος και ο δεύτερος από την παράβαση των άρθρων 85, παράγραφοι 1 και 3, της Συνθήκης και 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 17, ο τέταρτος από κατάχρηση εξουσίας, ο πέμπτος από παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 253 ΕΚ) και ο έκτος από την παραβίαση ορισμένων γενικών αρχών του δικαίου.

19 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφασή του, το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή ακυρώσεως ως αβάσιμη και, συνακόλουθα, επικύρωσε την επίδικη απόφαση, σύμφωνα με την οποία, ενόψει του γεγονότος ότι η συμφωνία CEPT δεν θα ίσχυε εντός συντόμου χρόνου, δεδομένου ότι επρόκειτο να αντικατασταθεί από νέο σύστημα (το

σύστημα REIMS), στα πλαίσια του οποίου τα καταληκτικά τέλη επρόκειτο να συνδέονται στενότερα με το κόστος, δεν συνέτρεχε κοινοτικό συμφέρον επιλύσεως του σκέλους «καταληκτικά τέλη» της καταγγελίας της IECC με την έκδοση αποφάσεως περί απαγορεύσεως.

20 Τούτο πράττοντας, το Πρωτοδικείο απέρριψε κατ' αρχάς τα επιχειρήματα της IECC με τα οποία κατεβλήθη προσπάθεια να αποδειχθεί ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο και πρόδηλες πλάνες εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών κατά την αξιολόγηση του κοινοτικού συμφέροντος (σκέψεις 46 έως 69 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

21 Ακολούθως, απέρριψε τις αιτιάσεις που η IECC στήριξε, αφενός, στην ατιμωρησία των ενδιαφερομένων ΔΤΦ λόγω της συμφωνίας CEPT, κατά παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης και, αφετέρου, στη φερόμενη de facto εξαίρεση της συμφωνίας CEPT, απόρροια, κατά την IECC, της μη εκδόσεως αποφάσεως περί απαγορεύσεως της ως άνω συμφωνίας, κατά παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης (σκέψεις 74 έως 77 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

22 Τέλος, απέρριψε τους ισχυρισμούς της IECC ότι η Επιτροπή ενήργησε κατά κατάχρηση εξουσίας (σκέψεις 83 έως 89 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως), παρέβη το άρθρο 190 της Συνθήκης (σκέψεις 94 έως 101 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως) και παραβίασε ορισμένες γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου (σκέψεις 107 έως 111 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

23 Η IECC καταδικάστηκε στα δικαστικά έξοδά της, καθώς και στα έξοδα της Επιτροπής και της La Poste, ενώ το Ηνωμένο Βασίλειο και η The Post Office έφεραν τα δικαστικά έξοδά τους.

Η αναίρεση

24 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η IECC ζητεί από το Δικαστήριο:

— να εξαφανίσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·

— να αποφανθεί επί της διαφοράς, κατ' εφαρμογή του άρθρου 54 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, και να εξαφανίσει την επίδικη απόφαση·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα τόσον ενώπιον του Πρωτοδικείου όσο και εν προκειμένω·

— να καταδικάσει τους διαδίκους που παρενέβησαν ενώπιον του Πρωτοδικείου στα έξοδα της προσφεύγουσας/αναιρεσείουσας ενώπιόν του καθώς και τα συναφή με τις παρεμβάσεις τους στα πλαίσια της παρούσας δίκης έξοδα·

— επικουρικώς, σε περίπτωση κατά την οποία το Δικαστήριο δεν θα αποφαινόταν το ίδιο, να επιφυλαχθεί επί των εξόδων και να αναπέμψει την υπόθεση σε τμήμα του Πρωτοδικείου συγκείμενο από άλλους δικαστές, χωρίς τη συμμετοχή εκείνων που αποφάνθηκαν στην υπόθεση Τ-110/95.

25 Η IECC προβάλλει εννέα λόγους προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως. Ο πρώτος λόγος θεμελιώνεται στην επί της ουσίας ανακρίβεια ορισμένων διαπιστώσεων του Πρωτοδικείου. Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος αποτελείται από τέσσερα σκέλη, η IECC υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά τον ορισμό της νομικής εννοίας του κοινοτικού συμφέροντος και κατά την εξέταση της νομιμότητας της εφαρμογής της εκ μέρους της Κοινότητας. Ο τρίτος λόγος αντλείται από την παράβαση των διατάξεων των άρθρων 85 της Συνθήκης, σε συνδυασμό με τα άρθρα 3, στοιχείο ζ', της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', ΕΚ), 89 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 85 ΕΚ) και 155 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 211 ΕΚ). Ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως θεμελιώνεται στην παραβίαση της αρχής ότι η νομιμότητα μιας αποφάσεως η οποία προσβάλλεται μπορεί να εκτιμηθεί μόνον υπό το φως των νομικών και πραγματικών στοιχείων που ίσχυαν κατά τον χρόνο εκδόσεώς της. Με τον πέμπτο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος αποτελείται από τρία σκέλη, η IECC καταγγέλλει τον αντιφατικό και ανεπαρκή χαρακτήρα του νομικού συλλογισμού του Πρωτοδικείου, ισοδυναμούντα με έλλειψη αιτιολογήσεως της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Ο έκτος λόγος αντλείται από την παραβίαση της γενικής αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων. Με τον έβδομο λόγο αναιρέσεως γίνεται επίκληση της παραβιάσεως της γενικής αρχής της ασφαλείας δικαίου. Ο όγδοος λόγος αναιρέσεως θεμελιώνεται στην προσβολή της νομικής εννοίας της καταχρήσεως εξουσίας. Τέλος, με τον ένατο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα επικαλείται παράβαση του άρθρου 62 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

26 Η Επιτροπή και η La Poste ζητούν από το Δικαστήριο να απορρίψει την αναίρεση και να καταδικάσει την IECC στα δικαστικά έξοδα.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

27 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο αλλοίωσε τα προσκομισθέντα αποδεικτικά στοιχεία. Υπογραμμίζει ότι, στη σκέψη 63 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η Επιτροπή δεν είχε υποπέσει σε πλάνη εκτιμήσεως θεωρώντας ότι το σχέδιο συμφωνίας REIMS παρείχε επαρκείς εγγυήσεις για την εν γένει επιτυχία της διαδικασίας των διαπραγματεύσεων μεταξύ των ΔΤΦ. Το Πρωτοδικείο, κάνοντας λόγο για «σχέδιο συμφωνίας REIMS»,

αναφέρθηκε στην προκαταρκτική συμφωνία REIMS της 17ης Ιανουαρίου 1995. Πράττοντας τούτο, συνέχυσε την ως άνω προκαταρκτική συμφωνία, την οποία δεν διέθετε η Επιτροπή κατά την ημερομηνία εκδόσεως της επίδικης αποφάσεως, με προγενέστερο ενημερωτικό σημείωμα επί του συστήματος REIMS που είχε απευθύνει στις 4 Φεβρουαρίου 1994 η International Post Corporation στην Επιτροπή. Έτσι, το Πρωτοδικείο στηρίχθηκε σε ανακριβή επί της ουσίας διαπίστωση.

28 Όπως προκύπτει από τη σκέψη 63 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η μνεία του σχεδίου συμφωνίας REIMS αφορά όχι συγκεκριμένο κείμενο ή έγγραφο που βρισκόταν στην κατοχή της Επιτροπής, αλλά στο περιεχόμενο του ως άνω σχεδίου που περιήλθε εις γνώση της μέσω πληροφοριών που της παρέσχε ανεπισήμως η International Post Corporation, όπως αναφέρεται με την επίδικη απόφαση στην οποία παραπέμπει ρητώς η σκέψη 63 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Επομένως, το Πρωτοδικείο δεν στηρίχθηκε συναφώς σε ανακριβή επί της ουσίας διαπίστωση.

29 Κατόπιν αυτού, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως παρίσταται ως αβάσιμος.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

30 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος αποτελείται από τέσσερα σκέλη, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο σχετικά με το περιεχόμενο, τον ορισμό και την εφαρμογή του άρθρου 3 του κανονισμού 17 και της νομικής εννοίας του κοινοτικού συμφέροντος.

Επί του πρώτου σκέλους

31 Με το πρώτο σκέλος του ως άνω λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο επικαλέστηκε εσφαλμένα το άρθρο 3 του κανονισμού 17 για να δικαιολογήσει την εκ μέρους της Επιτροπής απόρριψη της καταγγελίας της με το αιτιολογικό της μη συνδρομής κοινοτικού συμφέροντος, την στιγμή κατά την οποία η ως άνω καταγγελία είχε ήδη αποτελέσει αντικείμενο πλήρους έρευνας.

32 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει, αφενός, ότι, σύμφωνα με την απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1992 στην υπόθεση Τ-24/90, Automec κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-2223), για να προβεί στη διενέργεια έρευνας επί της καταγγελίας, η Επιτροπή ενδέχεται να χρειαστεί να εκτιμήσει τη συνδρομή ή μη του κοινοτικού συμφέροντος. Το άρθρο 3 του κανονισμού 17 δεν αφορά τις υποχρεώσεις της Επιτροπής σχετικά με τη διενέργεια έρευνας επί καταγγελίας. Επομένως, εσφαλμένα, στη σκέψη 49 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο στηρίχθηκε στην ως άνω διάταξη για να απορρίψει το αντλούμενο από το προχωρημένο στάδιο της έρευνας επιχείρημα της IECC.

33 Αφετέρου, το άρθρο 3 του κανονισμού 17 δεν παρέχει στην Επιτροπή απεριόριστη διακριτική ευχέρεια να μην εκδίδει απόφαση επί της υπάρξεως ή μη παραβάσεως των άρθρων 85 ή 86 της Συνθήκης. Ενόψει του ότι συνέτρεχε περιορισμός του ανταγωνισμού τόσο πρόδηλος όσο η συμφωνία καθορισμού των τιμών — εν προκειμένω η συμφωνία CEPT — η Επιτροπή διέθετε, για την αντιμετώπιση της υποθέσεως, αποκλειστική αρμοδιότητα, η άσκηση της οποίας δεν μπορούσε να χαρακτηρίζεται από καμία διακριτική ευχέρεια.

34 Συναφώς, πρέπει να αναγνωριστεί ότι, σύμφωνα με την ίδια τη διατύπωση του άρθρου 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 17, η Επιτροπή «μπορεί», εφόσον διαπιστώσει παράβαση των διατάξεων του άρθρου 85 ή του άρθρου 86 της Συνθήκης, να υποχρεώσει, μέσω αποφάσεως, τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις να θέσουν τέρμα στη διαπιστωθείσα παράβαση.

35 Ασφαλώς, κατά πάγια νομολογία, ο καταγγέλλων δικαιούται να εμμένει επί της τύχης που επεφυλάχθη στην καταγγελία του με απόφαση της Επιτροπής, η οποία δύναται να αποτελέσει αντικείμενο ένδικης προσφυγής (απόφαση της 18ης Μαρτίου 1997 στην υπόθεση C-282/95 P, Guérin automobiles κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-1503, σκέψη 36). Πάντως, το άρθρο 3 του κανονισμού 17 δεν παρέχει στον καταγγέλλοντα το δικαίωμα να απαιτεί από την Επιτροπή οριστική απόφαση ως προς την ύπαρξη ή μη της φερομένης παραβάσεως και δεν υποχρεώνει την Επιτροπή να συνεχίσει εν πάση περιπτώσει τη διαδικασία μέχρι το στάδιο της εκδόσεως τελικής αποφάσεως (απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 1979 στην υπόθεση 125/78, GEMA κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/II, σ. 537, σκέψη 18, και απόφαση της 4ης Μαρτίου 1999 στην υπόθεση C-119/97 P, Ufex κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-1341, σκέψη 87).

36 Πράγματι, η Επιτροπή, επιφορτισμένη από το άρθρο 89, παράγραφος 1, της Συνθήκης με την αποστολή να μεριμνά για την εφαρμογή των αρχών που καθορίζονται στα άρθρα 85 και 86 της Συνθήκης, καλείται να καθορίζει και να θέτει σε εφαρμογή τον προσανατολισμό της κοινοτικής πολιτικής περί ανταγωνισμού. Για να εκτελεί αποτελεσματικά την αποστολή αυτή, η Επιτροπή δικαιούται να προσδίδει διαφορετικό βαθμό προτεραιότητας στις καταγγελίες που της υποβάλλονται και διαθέτει συναφώς διακριτική ευχέρεια (προαναφερθείσα απόφαση Ufex κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 88 και 89).

37 Η ως άνω διακριτική ευχέρεια δεν είναι συνάρτηση της προόδου του διερευνητικού έργου μιας υποθέσεως. Αντίθετα, το στοιχείο αυτό αποτελεί μέρος των συγκεκριμένων περιστάσεων που η Επιτροπή οφείλει να λαμβάνει υπόψη κατά την άσκηση της διακριτικής ευχέρειάς της.

38 Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο επειδή στηρίχθηκε, στη σκέψη 49 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στο άρθρο 3 του κανονισμού 17 προκειμένου να απορρίψει τον λόγο ακυρώσεως που αντλούνταν από την αδυναμία της Επιτροπής να απορρίψει την καταγγελία της IECC λόγω ελλείψεως επαρκούς κοινοτικού συμφέροντος.

39 Εξάλλου, υιοθετώντας παρόμοια ερμηνεία, το Πρωτοδικείο ουδόλως επικύρωσε, όπως ισχυρίζεται η αναιρεσείουσα, απεριόριστη διακριτική ευχέρεια της Επιτροπής.

Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο επέμεινε, αντίθετα, ορθώς επί της ασκήσεως και της εκτάσεως του ελέγχου νομιμότητας μιας αποφάσεως περί απορρίψεως καταγγελίας στον οποίο όφειλε να προβεί.

40 Ως προς το επιχείρημα της αναιρεσείουσας ότι η Επιτροπή δεν διαθέτει καμία διακριτική ευχέρεια και οφείλει να εκδίδει οριστική απόφαση ως προς την ύπαρξη ή μη φερομένης παραβάσεως του άρθρου 85 της Συνθήκης, σε περίπτωση όπως η προκείμενη, όπου συνέτρεχε πρόδηλος περιορισμός του ανταγωνισμού λόγω αποφάσεως περί καθορισμού των τιμών, αρκεί να διαπιστωθεί, όπως έπραξε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 44 έως 47 των προτάσεών του, ότι, σε αντίθεση προς ό,τι διατείνεται η αναιρεσείουσα, με την επίδικη απόφαση η Επιτροπή ουδαμώς κατέδειξε την ύπαρξη παρόμοιας συμφωνίας.

41 Επομένως, το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως είναι αβάσιμο.

Επί του δευτέρου σκέλους

42 Με το δεύτερο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει εκ νέου ότι η Επιτροπή δεν δικαιούται πλέον να επικαλείται ανυπαρξία κοινοτικού συμφέροντος για να απορρίψει καταγγελία εφόσον αυτή διερευνήθηκε πλήρως και βρίσκεται σε φάση επιτρέπουσα να αποτελέσει αντικείμενο οριστικής νομικής εκτιμήσεως.

43 Το επιχείρημα αυτό, ανάλογο με εκείνο του πρώτου μέρους του πρώτου σκέλους του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, είναι απορριπτέο για τους λόγους που εκτίθενται στις σκέψεις 34 έως 38 της παρούσας αποφάσεως.

Επί του τρίτου και του τετάρτου σκέλους

44 Με το τρίτο και το τέταρτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, τα οποία επιβάλλεται να εξεταστούν από κοινού, η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται κατ' ουσίαν ότι το Πρωτοδικείο προσέβαλε την έννοια του κοινοτικού συμφέροντος, περιορίζοντας τον έλεγχό του επί της εκ μέρους της Επιτροπής αξιολογήσεως του κοινοτικού συμφέροντος σε ένα μόνον κριτήριο, το οποίο επιπλέον είναι ελάχιστα σαφές, ήτοι εκείνο της τροποποιήσεως «κατά τρόπο ευνοϊκό για το γενικό συμφέρον» των αντικειμένων στον ανταγωνισμό τρόπων συμπεριφοράς των αναφερομένων στην καταγγελία επιχειρήσεων αντί της επαληθεύσεως των κριτηρίων του κοινοτικού συμφέροντος που προσδιορίζονται στη σκέψη 86 της προαναφερθείσας αποφάσεως Automec κατά Επιτροπής και επαναλαμβάνονται από το Πρωτοδικείο στη σκέψη 51 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Επιπλέον, το Πρωτοδικείο δεν εκπλήρωσε την υποχρέωσή του να ελέγχει την εκ μέρους της Επιτροπής εφαρμογή της εννοίας του κοινοτικού συμφέροντος και δεν έλεγξε ειδικότερα αν είχε όντως παύσει η στρεφόμενη κατά του ανταγωνισμού επίδικη συμπεριφορά και αν η στρεφόμενη κατά του ανταγωνισμού συμφωνία, αντικείμενο της καταγγελίας, δεν εξακολουθούσε να παράγει τα αποτελέσματά της.

45 Συναφώς, επιβάλλεται, κατ' αρχάς, να υπομνηστεί ότι η Επιτροπή οφείλει, στα πλαίσια της ασκήσεως της διακριτικής ευχέρειάς της, να λαμβάνει υπόψη όλα τα νομικά και πραγματικά στοιχεία που είναι λυσιτελή προκειμένου να αποφασίσει για τη συνέχεια που πρέπει να δοθεί σε καταγγελία. Οφείλει ειδικότερα να εξετάζει προσεκτικά το σύνολο των πραγματικών και νομικών στοιχείων που της γνωστοποιούν οι καταγγέλλοντες (αποφάσεις της 11ης Οκτωβρίου 1983 στην υπόθεση 210/81, Demo-Studio Schmidt κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 3045, σκέψη 19, της 28ης Μαρτίου 1985 στην υπόθεση 298/83, CICCE κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 1105, σκέψη 18, της 17ης Νοεμβρίου 1987 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 142/84 και 156/84, BAT και Reynolds κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 4487, σκέψη 20, και προαναφερθείσα απόφαση Ufex κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 86).

46 Αντίθετα, δεδομένου ότι η εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος στο οποίο αναφέρεται καταγγελία είναι συνάρτηση των περιστάσεων κάθε επιμέρους περιπτώσεως, δεν επιτρέπεται ούτε ο περιορισμός του αριθμού των κριτηρίων εκτιμήσεως στα οποία μπορεί να προστρέξει η Επιτροπή ούτε, αντίστροφα, η επιβολή σ' αυτήν της υποχρεώσεως να περιορίζεται στην αποκλειστική χρήση ορισμένων κριτηρίων (προαναφερθείσα απόφαση Ufex κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 79).

47 Επομένως, το Πρωτοδικείο, εκτιμώντας ότι ορθώς η Επιτροπή προέκρινε ένα και μόνο κριτήριο εκτιμήσεως του κοινοτικού συμφέροντος και δεν εξέτασε ειδικά τα αναφερόμενα στην προαναφερθείσα απόφαση Automec κατά Επιτροπής κριτήρια, δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο.

48 Ακολούθως, πρέπει να υπομνηστεί ότι, στη σκέψη 57 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, «υπό την επιφύλαξη της αιτιολογήσεως της αποφάσεως αυτής, η Επιτροπή μπορεί να αποφασίσει ότι δεν είναι σκόπιμο να δώσει συνέχεια σε μια καταγγελία η οποία αποκαλύπτει πρακτικές που αντιβαίνουν στο άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, εφόσον τα υπό εξέταση πραγματικά περιστατικά τής παρέχουν δικαιολογημένα τη δυνατότητα να θεωρήσει ότι οι τρόποι συμπεριφοράς των οικείων επιχειρήσεων θα μεταβληθούν προς μια κατεύθυνση η οποία ευνοεί το γενικό συμφέρον».

49 Υπό τις συνθήκες της συγκεκριμένης περιπτώσεως, το Πρωτοδικείο μπόρεσε, χωρίς να υποπέσει σε πλάνη περί το δίκαιο, να εκτιμήσει ότι το ως άνω κριτήριο, το οποίο είναι αρκούντως σαφές και πλήρες αφεαυτού, μπορούσε εγκύρως να αποτελέσει για την Επιτροπή το θεμέλιο εκτιμήσεως του κοινοτικού συμφέροντος, υπό τη ρητή επιφύλαξη της αιτιολογήσεως της εφαρμογής του.

50 Τέλος, η αναιρεσείουσα προσάπτει εσφαλμένα στο Πρωτοδικείο ότι δεν εκπλήρωσε την υποχρέωσή του να ελέγξει την εφαρμογή του ανωτέρω κριτηρίου, ειδικότερα όσον αφορά τον τερματισμό της στρεφομένης κατά του ανταγωνισμού συμπεριφοράς, αντικειμένου της καταγγελίας, και των απορρεουσών συνεπειών.

51 Συναφώς, επιβάλλεται, πρώτον, να διευκρινιστεί ότι το επιλεγέν κριτήριο απαιτούσε τα πραγματικά περιστατικά, αντικείμενο της εξετάσεώς της, να επιτρέπουν στην Επιτροπή να πιθανολογεί θεμιτώς ότι οι τρόποι συμπεριφοράς των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων θα τροποποιούνταν. Άρα, δεν ήταν αναγκαίο η τροποποίησή τους να έχει ήδη ολοκληρωθεί στην πράξη κατά την ημερομηνία εκδόσεως της επίδικης αποφάσεως.

52 Επιβάλλεται, δεύτερον, η διαπίστωση ότι, στη σκέψη 63 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο εξέτασε αν τηρήθηκε η ως άνω προϋπόθεση, ελέγχοντας και απορρίπτοντας την αιτίαση της αναιρεσείουσας περί της φερομένης πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως της Επιτροπής συναφώς. Δεδομένου ότι η εκτίμηση του Πρωτοδικείου επί του σημείου αυτού άπτεται των πραγματικών περιστατικών, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί στο πλαίσιο αναιρέσεως.

53 Έτσι, το τρίτο και το τέταρτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως είναι εν μέρει αβάσιμα και εν μέρει απαράδεκτα.

54 Υπό τις περιστάσεις αυτές, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος στο σύνολό του.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

55 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Πρωτοδικείο, πρώτον, ότι υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, εκτιμώντας ότι η απλή υπόθεση ότι οι επίδικες πρακτικές θα τροποποιούνταν στο μέλλον αρκούσε στην Επιτροπή προκειμένου να εγγυηθεί την επίτευξη του γενικού στόχου του άρθρου 3, στοιχείο ζ', της Συνθήκης, ενώ, κατά τον χρόνο εκδόσεως της επίδικης αποφάσεως, ήταν στην πραγματικότητα βέβαιο ότι οι στρεφόμενες κατά του ανταγωνισμού πρακτικές, στις οποίες αναφερόταν η καταγγελία, εξακολουθούσαν να ασκούνται στο σύνολό τους και ότι θα διαρκούσαν επί μακρό ακόμη χρόνο. Δεύτερον, το Πρωτοδικείο απέρριψε εσφαλμένα την επιχειρηματολογία της IECC, σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 85, απορρίπτοντας την καταγγελία, παρά τη διαπίστωση ότι η συμφωνία CEPT ήταν αντίθετη προς το εν λόγω άρθρο, και τούτο παρά την απαγόρευση τα κοινοτικά όργανα να ευνοούν τη σύναψη συμφωνιών ή τη διαμόρφωση πρακτικών αντικειμένων στο δίκαιο του ανταγωνισμού (βλ. απόφαση της 11ης Απριλίου 1989 στην υπόθεση 66/86, Ahmed Saeed Flugreisen και Silver Line Reisebüro, Συλλογή 1989, σ. 803, σκέψεις 51 και 52).

56 Η πρώτη αιτίαση συγχέεται με ορισμένες αιτιάσεις που προέβαλε ήδη η αναιρεσείουσα στο πλαίσιο του τρίτου και τετάρτου σκέλους του δευτέρου λόγου αναιρέσεως. Επομένως, πρέπει να απορριφθεί για τους εκτιθεμένους στις σκέψεις 48 έως 52 της παρούσας αποφάσεως λόγους.

57 Η δεύτερη αιτίαση θεμελιώνεται στο εικαζόμενο δικαίωμα του καταγγέλλοντος να επιτύχει εκ μέρους της Επιτροπής απόφαση σχετικά με την ύπαρξη ή μη παραβάσεως των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης. Όπως, όμως, προεκτέθηκε στη σκέψη 35 της παρούσας αποφάσεως, η ως άνω εικαζόμενη συνέπεια αντίκειται προς την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου. Επιπλέον, όπως ήδη υπογραμμίστηκε με τη σκέψη 40 της παρούσας αποφάσεως, είναι πεπλανημένος ο ισχυρισμός, όπως συμβαίνει με την περίπτωση της αναιρεσείουσας, ότι η Επιτροπή είχε ήδη διαπιστώσει παράβαση του άρθρου 85 της Συνθήκης, χαρακτηρίζοντας τη συμφωνία CEPT ως συμφωνία καθορισμού των τιμών, ενώ η Επιτροπή ουδόλως προέβη σε παρόμοια διαπίστωση.

58 Επομένως, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως είναι αβάσιμος.

Επί του τετάρτου λόγου αναιρέσεως

59 Με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι, με τη σκέψη 64 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, παραβίασε την αρχή ότι η νομιμότητα της προσβαλλομένης αποφάσεως πρέπει να εκτιμάται αποκλειστικά υπό το φως των νομικών και πραγματικών στοιχείων που υφίστανται κατά την ημερομηνία εκδόσεώς της.

60 Συναφώς, επιβάλλεται να υπογραμμιστεί ότι, στη σκέψη 64 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο, απαντώντας εξάλλου σε επιχείρημα της ίδιας της

IECC, αρνήθηκε να εξετάσει, στο πλαίσιο του ελέγχου της νομιμότητας της επίδικης αποφάσεως, λεπτομερώς το σύνολο των διατάξεων της προκαταρκτικής συμφωνίας REIMS, όπως αυτή κοινοποιήθηκε μεταγενέστερα στην Επιτροπή. Η άρνηση αυτή συνάδει απολύτως με την αρχή που επικαλέστηκε η αναιρεσείουσα με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως.

61 Επομένως, ο λόγος αυτός αναιρέσεως είναι προδήλως αβάσιμος.

Επί του πέμπτου λόγου αναιρέσεως

62 Με το πρώτο σκέλος του πέμπτου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα επισημαίνει αντιφάσεις στις διαπιστώσεις του Πρωτοδικείου, αφενός, με τις σκέψεις 58, 98 και 61 και, αφετέρου, με τις σκέψεις 63, 65 και 68 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Οι αντιφάσεις αυτές ισοδυναμούν, κατά την αναιρεσείουσα, με έλλειψη αιτιολογήσεως και καταδεικνύουν επιπλέον πλάνη αιτιολογήσεως υπό το φως της σκέψεως 57 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

63 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, για τους λόγους που εξέθεσε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 84 και 85 των προτάσεών του, οι επίδικες σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οι οποίες περιλαμβάνουν τη συλλογιστική του Πρωτοδικείου σχετικά με τη δυνατότητα αποδοχής του εφαρμοζομένου από την Επιτροπή κριτηρίου προκειμένου να αιτιολογήσει την απόρριψη της καταγγελίας λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος, δεν παρέχουν έδαφος ανιχνεύσεως αντιφάσεων δυναμένων να θίξουν τη συνοχή της αιτιολογίας του Πρωτοδικείου.

64 Επομένως, το πρώτο αυτό σκέλος του πέμπτου λόγου αναιρέσεως είναι αβάσιμο.

65 Με το δεύτερο σκέλος του πέμπτου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη στον βαθμό που το Πρωτοδικείο δεν διευκρίνισε τους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι η Επιτροπή μπορούσε να θεωρηθεί ότι εκτίμησε θεμιτώς το κοινοτικό συμφέρον εν προκειμένω, λαμβάνοντας υπόψη, ιδίως, τα τρία προσδιοριζόμενα στην προαναφερθείσα απόφαση Automec κατά Επιτροπής κριτήρια περί του κοινοτικού συμφέροντος.

66 Όπως ήδη διαπιστώθηκε στις σκέψεις 45 έως 47 της παρούσας αποφάσεως, η Επιτροπή δεν όφειλε εν προκειμένω να εφαρμόσει τα προσδιοριζόμενα στην προαναφερθείσα απόφαση Automec κατά Επιτροπής τρία κριτήρια.

67 Έπεται ότι το σκέλος αυτό του πέμπτου λόγου αναιρέσεως είναι απορριπτέο ως αβάσιμο.

68 Τέλος, με το τρίτο σκέλος του πέμπτου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα επικαλείται έλλειψη αιτιολογήσεως της αρνήσεως του Πρωτοδικείου να δώσει συνέχεια στα αιτήματά της για επανάληψη της προφορικής διαδικασίας κατ' εφαρμογήν του άρθρου 62 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

69 Στη σκέψη 25 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο αιτιολόγησε την κρίση του να μην κάνει δεκτά τα επίδικα αιτήματα, διευκρινίζοντας ότι «τα νέα στοιχεία που επικαλείται η προσφεύγουσα προς στήριξη των αιτημάτων αυτών είτε δεν περιλαμβάνουν κανένα αποφασιστικής σημασίας στοιχείο για την επίλυση της επίδικης διαφοράς, είτε αποδεικνύουν απλώς την ύπαρξη πραγματικών περιστατικών προδήλως μεταγενεστέρων της εκδόσεως της [επίδικης] αποφάσεως, τα οποία δεν μπορούν, κατά συνέπεια, να επηρεάσουν το κύρος αυτής».

70 Η αιτιολόγηση αυτή παρίσταται αρκούντως σαφής και πλήρης ώστε να παρέχει στην αναιρεσείουσα την ευχέρεια να ελέγξει το περιεχόμενό της και να εξετάσει, ενδεχομένως, τη σκοπιμότητα αμφισβητήσεως της νομιμότητας της ούτως αιτιολογημένης κρίσεως, όπως, άλλωστε, έπραξε με τον ένατο λόγο αναιρέσεως.

71 Άρα, το τρίτο σκέλος του πέμπτου λόγου αναιρέσεως είναι αβάσιμο.

72 Από τα προεκτεθέντα έπεται ότι ο πέμπτος λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος στο σύνολό του.

Επί του έκτου λόγου αναιρέσεως

73 Με τον έκτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι, απορρίπτοντας, με τη σκέψη 109 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, την αιτίαση που αντλείται από την παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων με το αιτιολογικό ότι η IECC δεν είχε αποδείξει ότι η Επιτροπή καταδίκασε, σε μια περίπτωση παρεμφερή προς την υπό κρίση, τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις, σε αντίθεση προς τη θέση της επί της παρούσας υποθέσεως, το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε διττή πλάνη.

74 Αφενός, συγκρίνοντας τη συμπεριφορά της Επιτροπής στην παρούσα περίπτωση με εκείνη σε «πανομοιότυπη» και όχι σε «παρεμφερή» κατάσταση, διηύρυνε στο έπακρο την έκταση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων.

75 Αφετέρου, τόσον η Επιτροπή όσο και το ίδιο το Πρωτοδικείο, στις σκέψεις 99 και 100 της αποφάσεως της 16ης Σεπτεμβρίου 1998 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-133/95 και T-204/95, IECC κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. II-3645), η οποία εκδόθηκε την ίδια ημέρα με την ημέρα εκδόσεως της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αναγνώρισαν ρητώς ότι η συμφωνία CEPT αποτελούσε συμφωνία περί καθορισμού των τιμών. Παρόμοιες συμφωνίες θα έπρεπε να θεωρούνται εν γένει άκυρες. Η προκαταρκτική συμφωνία REIMS, εμπίπτουσα στην ίδια κατηγορία συμφωνιών, θα έπρεπε να έχει την ίδια τύχη. Εκδίδοντας την επίδικη απόφαση, η Επιτροπή, ακολούθως δε το Πρωτοδικείο επικυρώνοντάς την, επιφύλαξαν, συνεπώς, στην IECC δυσμενή διάκριση, σταθμίζοντας τα φερόμενα ως ευνοϊκά για τον ανταγωνισμό αποτελέσματα της ως άνω προκαταρκτικής συμφωνίας.

76 Συναφώς, καίτοι πρέπει να γίνει δεκτό ότι ο επιθετικός προσδιορισμός «παρεμφερής» θα ήταν προσφορότερος από τον επιθετικό προσδιορισμό «πανομοιότυπος» της σκέψεως 109 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας δεν είναι, εντούτοις, ικανά να θέσουν υπό αμφισβήτηση τη λυσιτέλεια της εκτιμήσεως του Πρωτοδικείου, σύμφωνα με την οποία η IECC δεν μπόρεσε να αποδείξει ότι η Επιτροπή είχε ακολουθήσει διαφορετική προσέγγιση σε παρεμφερείς περιπτώσεις. Το επιχείρημα που προέβαλε συναφώς η αναιρεσείουσα ότι η συμφωνία CEPT αναγνωρίστηκε ρητώς από την Επιτροπή ως συμφωνία καθορισμού των τιμών και άρα ως εμπίπτουσα σε μία από τις κατηγορίες των αυτοδικαίως ακύρων συμφωνιών δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Πράγματι, όπως ήδη διαπιστώθηκε στη σκέψη 40 της παρούσας αποφάσεως, η Επιτροπή δεν προέβη σε παρόμοια διαπίστωση.

77 Επομένως, ο έκτος λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

Επί του εβδόμου λόγου αναιρέσεως

78 Με τον έβδομο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος θεμελιώνεται στα ίδια επιχειρήματα με τα επικληθέντα στο πλαίσιο του έκτου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο παραβίασε την αρχή της ασφαλείας δικαίου στον βαθμό που

θέλησε να σταθμίσει την παραβίαση του δικαίου του ανταγωνισμού που συνιστά η προκαταρκτική συμφωνία REIMS με το φερόμενο ως ευνοϊκό για τον ανταγωνισμό αποτέλεσμα της ως άνω συμφωνίας, και τούτο εκτός του πλαισίου του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης, αποκλίνοντας με τον τρόπο αυτό από πάγια νομολογία.

79 Η συλλογιστική, βάσει της οποίας απορρίφθηκε ο έκτος λόγος αναιρέσεως, πρέπει να αντιταχθεί και επί του εβδόμου λόγου αναιρέσεως. Πράγματι, ούτε η συμφωνία CEPT ούτε η προκαταρκτική συμφωνία REIMS αποτέλεσαν αντικείμενο οριστικής εκτιμήσεως εκ μέρους της Επιτροπής προς εφαρμογή του άρθρου 85 της Συνθήκης.

80 Επιπλέον, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η προβληθείσα στο πλαίσιο του εβδόμου λόγου αναιρέσεως επιχειρηματολογία θεμελιώνεται σιωπηρώς σε ερμηνεία του άρθρου 3 του κανονισμού 17, σύμφωνα με την οποία ο καταγγέλλων νομιμοποιείται να απαιτήσει απόφαση σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 85 της Συνθήκης σε περίπτωση που αποτελεί αντικείμενο της καταγγελίας του. Όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 35 της παρούσας αποφάσεως, παρόμοια ερμηνεία έρχεται σε αντίθεση με πάγια νομολογία του Δικαστηρίου.

81 Επομένως, ο έβδομος λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

Επί του ογδόου λόγου αναιρέσεως

82 Με τον όγδοο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την εφαρμογή της νομικής εννοίας της καταχρήσεως εξουσίας ως εκ του ότι αρνήθηκε να εκτιμήσει σχετικά το σύνολο των στοιχείων που προσκόμισε η αναιρεσείουσα προκειμένου να αποδείξει την ύπαρξη καταχρήσεως εξουσίας εν προκειμένω, περιοριζόμενο σε χωριστή εκτίμηση κάθε στοιχείου και παραλείποντας να εξετάσει άλλα στοιχεία.

83 Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση, αφενός, ότι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 84 και 88, πρώτη περίοδος, της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο προέβη σε σφαιρική εκτίμηση του συνόλου των προσκομισθέντων από την IECC στοιχείων, αφετέρου, ότι η αναιρεσείουσα δεν αποδεικνύει ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο εφαρμόζοντας, στις σκέψεις 83 έως 89 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, την έννοια της καταχρήσεως εξουσίας.

84 Επομένως, ο όγδοος λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

Επί του ενάτου λόγου αναιρέσεως

85 Με τον τελευταίο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι, με τη σκέψη 25 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, απέρριψε τα αιτήματά της περί επαναλήψεως της προφορικής διαδικασίας δυνάμει του άρθρου 62 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, με το αιτιολογικό, ιδίως, ότι ορισμένα προσκομισθέντα προς στήριξη των ως άνω αιτημάτων έγγραφα «περιορίζονται στο να αποδείξουν την ύπαρξη πραγματικών περιστατικών προδήλως μεταγενεστέρων της εκδόσεως της [επίδικης] αποφάσεως, περιστατικών που δεν μπορούν, συνακόλουθα, να θίξουν το κύρος της». Η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι η ως άνω άρνηση να ληφθούν υπόψη τα οικεία έγγραφα, με μοναδική αιτιολογία ότι ήσαν μεταγενέστερα της επίδικης αποφάσεως και χωρίς να ερευνηθεί αν στοιχειοθετείται ότι μεταγενέστερες της αποφάσεως αυτής εξελίξεις ήσαν ικανές να ρίψουν φως στην πραγματική και/ή νομική κατάσταση που ίσχυε κατά τον χρόνο της εκδόσεώς της, αντίκειται στο άρθρο 62 του Κανονισμού Διαδικασίας.

86 Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι το Πρωτοδικείο, με το τμήμα της συλλογιστικής του κατά του οποίου βάλλει ο λόγος αυτός αναιρέσεως, αναφέρθηκε σε έγγραφα που προσκόμισε η αναιρεσείουσα και περιορίζονταν να αποδείξουν την ύπαρξη πραγματικών περιστατικών προδήλως μεταγενεστέρων της εκδόσεως της επίδικης αποφάσεως. Με τον τρόπο αυτό, η αναιρεσείουσα, προσάπτοντας στο Πρωτοδικείο ότι αρνήθηκε να λάβει υπόψη τα προσκομισθέντα από την ίδια έγγραφα με μόνη αιτιολογία ότι ήσαν μεταγενέστερα της επίδικης αποφάσεως, προέβη σε εσφαλμένη ανάγνωση της σκέψεως 25 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

87 Εξάλλου, πρέπει να υπομνηστεί ότι, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως ασκουμένης βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης, η νομιμότητα της κοινοτικής πράξεως πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση με τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που υφίστανται κατά τον χρόνο εκδόσεως της πράξεως (βλ. απόφαση της 7ης Φεβρουαρίου 1979 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 15/76 και 16/76, Γαλλία κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 141, σκέψη 7) και δεν μπορεί ειδικότερα να εξαρτάται από αναδρομικές εκτιμήσεις αφορώσες τον βαθμό αποτελεσματικότητάς της (βλ. αποφάσεις της 5ης Οκτωβρίου 1994 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-133/93, C-300/93 και C-362/93, Crispoltoni κ.λπ., Συλλογή 1994, σ. I-4863, σκέψη 43, και της 29ης Οκτωβρίου 1998 στην υπόθεση C-375/96, Zaninotto, Συλλογή 1998, σ. I-6629, σκέψη 66).

88 Εν προκειμένω, η εκτίμηση του Πρωτοδικείου ότι τα προσκομισθέντα από την αναιρεσείουσα έγγραφα αφορούσαν πραγματικά περιστατικά προδήλως μεταγενέστερα της επίδικης αποφάσεως εμπίπτει σε εκτίμηση αμιγώς των πραγματικών περιστατικών δεν μπορεί να αμφισβητηθεί στο πλαίσιο ασκήσεως αναιρέσεως και, λαμβανομένης υπόψη της προηγούμενης σκέψεως της παρούσας αποφάσεως, το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε καμία πλάνη περί το δίκαιο μη λαμβάνοντας υπόψη τα εν λόγω έγγραφα κατά την προφορική διαδικασία.

89 Επομένως, ο ένατος λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

90 Δεδομένου ότι η αναιρεσείουσα ηττήθηκε επί όλων των λόγων της αναιρέσεως, η αναίρεση είναι απορριπτέα στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

91 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο τυγχάνει εφαρμογής στη διαδικασία αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 118, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του αντιδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή και η La Poste ζήτησαν την καταδίκη της αναιρεσείουσας και η τελευταία ηττήθηκε ως προς τους λόγους της αναιρέσεως, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

1) **Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**

2) **Καταδικάζει την International Express Carriers Conference (IECC) στα δικαστικά έξοδα.**

Rodríguez Iglesias	La Pergola	Wathelet
Puissochet	Jann	Sevón
Colneric	von Bahr	Timmermans

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 17 Μαΐου 2001.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος

G. C. Rodríguez Iglesias